

Щомъ като се ти потрудишъ —
докато си малъкъ,
нѣма никога да бждешъ
гладенъ, беденъ, жалкъ“.

Следъ това му татко даде
всичкитѣ черешки,
а пъкъ Пенчо обещава
да не прави грѣшки.

* * *

Чухте ли, дечица мили,
думитѣ на татко?
Колко нѣжно той съветва,
и говори сладко!

Тѣй говори всѣки татко,
всѣка майка мила! —

Жертвуватъ за васъ тѣ всички:
здраве, младостъ, сила!

За да бждатъ тѣ доволни,
много се трудете,
и уроцитѣ си съ радость
винаги учете.

Че и Богъ труда обича
и го благославя.
И детето, щомъ се труди,
Богъ не го оставя:

А му праща отъ небето
сили, здраве, радость,
та да крепне въ трудъ и вѣра
крѣхката му младостъ.

Свещ. *Иорд. Христовъ* — София.

— ТВОРЕНИЯ на УЧАЩИ СЕ —

Гордѣй се!

Гордѣй си ти, родино свята,
че имашъ чеда въ борбата
отъ злата напасть да те пазятъ
и злитѣ врагове да згазятъ.

Щомъ ги призове тржбата,
съ буенъ огънь въ душата,
като лѣвоуе налитатъ тѣ
врѣзъ гжсти вражи редове.

Любчо Мл. Петровъ,
ученикъ — София.

Лѣто.

Пакъ е лѣто: слънце грѣе,
пѣстритѣ цвѣтятъ цвѣтя,
златенъ класъ на нива зрѣе,
славейчето пакъ запя.

Църкатъ радостно врабчета
рано, рано отъ зори;
тичатъ весели момчета
всѣки днесъ се весели.

Василъ Александровъ,
ученикъ отъ III кл. на I-ва прогим.